

Sygn. akt II PK 341/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa P. J.
przeciwko Szkole Podstawowej [...] we W.
o ustalenie stosunku pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 16 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII Pa 110/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 24 kwietnia 2014 r. w całości.

Zarzucono naruszenie art. 10 ust. 7 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz.U. z 2014 r., poz. 191) przez błędną wykładnię pojęć „potrzeb wynikających z organizacji nauczania” oraz „organizacja nauczania”, a także naruszenie art. 10 ust. 7 i art. 10 ust. 4 ustawy – Karta Nauczyciela poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie będące konsekwencją nieprawidłowej wykładni ww. pojęć. Ponadto zarzucono naruszenie przepisów postępowania: art. 378 § 1 k.p.c. polegające na nierozważeniu podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz zarzutu błędnych ustaleń faktycznych, a także art. 382 k.p.c., art. 385 k.p.c. oraz art. 386 § 1 k.p.c.

Uzasadniając przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazano na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zdaniem skarżącego wyrok Sądu drugiej instancji w sposób oczywisty narusza art. 10 ust. 7 ustawy - Karta Nauczyciela, a także art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. - z uwagi na nierozpoznanie przez Sąd drugiej instancji wszystkich zarzutów apelacyjnych, oraz art. 386 § 1 k.p.c. i art. 385 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przypadku gdy skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie jej do rozpoznania powinien wykazać, że okoliczność ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się oczywistość zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. (por. postanowienia SN z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). Skarżący powinien w stosownym wywodzie prawnym wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa wyrok Sądu drugiej instancji jest oczywiście wadliwy (postanowienie SN z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzeczenia; postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551, postanowienie SN z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619).

Powyższy stan nie występuje w tej sprawie.

Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi ze względu na oczywiste naruszenia art. 10 ust. 7 ustawy - Karta Nauczyciela skarżący wiąże z wykładnią przepisu, który zawiera klauzule generalne. Sąd Najwyższy wskazał, że art. 10 ust. 7 ustawy Karta Nauczyciela ma charakter ogólny, a jego zastosowanie jest ściśle uzależnione od konkretnych okoliczności faktycznych (postanowienie SN z 3 lutego 2014 r., I PK 237/13, LEX nr 1646071 i powołane tam orzeczenia). Uwzględniając charakter art. 10 ust. 7 ustawy - Karta Nauczyciela oraz analizując argumentację

przedstawioną we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, w ocenie Sądu Najwyższego, skarżący nie wykazał, że doszło do kwalifikowanego oczywistego, widocznego *prima facie*, naruszenia tego przepisu.

Skarżący nie wykazał również, że doszło do oczywistego naruszenia przepisów prawa procesowego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd drugiej instancji rozpoznał wszystkie zarzuty apelacyjne, w tym zarzut naruszenia art. 233 §1 k.p.c., uznając, że Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na prawidłowych, spójnych i niesprzecznych ustaleniach faktycznych mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Stawiając zarzut oczywistości naruszenia ww. przepisów prawa procesowego, skarżący wchodzi w szczegóły postępowania dowodowego oraz formułuje ocenę co do kompletności postępowania dowodowego przeprowadzonego przed Sądem pierwszej instancji. Należy jednak zauważyć, że naruszenie art. 233 k.p.c. nie może stanowić przedmiotu zarzutów kasacyjnych (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.